

ΣΑΝΤΡΟΝΕ ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

ΣΑΝΤΡΟΝΕ ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

Σκότωσε τον πατέρα

Αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 382

Σαντρόνε Ντατσιέρι, *Σκότωσε τον πατέρα*

Sandrone Dazieri, *Uccidi il padre*

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ, μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, 2014

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα, 2014

Πρώτη έκδοση στη ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Arnoldo Mondadori, Μιλάνο, 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2017

Κ.Ε.Τ. 9366 Κ.Ε.Π. 380/17

ISBN 978-960-16-6371-5

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.400.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στην Όλγκα, που άντεξε

I

ΠPIN

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΜΠΥΛΟΣ ΤΟΙΧΟΣ από γκριζο τσιμέντο. Ο κόσμος περιέχει πνιχτούς ήχους και αντίλαλους. Ο κόσμος είναι ένας κύκλος μεγάλος όσο δυο φορές το άνοιγμα των χεριών του. Το πρώτο πράγμα που έμαθε το αγόρι σ' εκείνο τον κυκλικό κόσμο ήταν τα καινούρια του ονόματα. Έχει δύο. Γιος είναι το όνομα που προτιμά. Το δικαιούται όταν κάνει τα σωστά πράγματα, όταν υπακούει, όταν οι σκέψεις του είναι διαυγείς και γρήγορες. Διαφορετικά το όνομά του είναι Κτήνος. Όταν το φωνάζει Κτήνος, το αγόρι τιμωρείται. Όταν το φωνάζει Κτήνος, το αγόρι κρυώνει και πεινάει. Όταν το φωνάζει Κτήνος, ο κυκλικός κόσμος ξέχνει.

Αν ο Γιος δε θέλει να γίνει Κτήνος, πρέπει να θυμάται τη σωστή θέση των πραγμάτων που του έχει εμπιστευτεί και να φροντίζει γι' αυτά. Ο κουβάς για τις ανάγκες του πρέπει να είναι πάντα κρεμασμένος στο δοκάρι, έτοιμος για άδειασμα. Το κανάτι για το νερό πρέπει να βρίσκεται πάντα στη μέση του τραπεζιού. Το κρεβάτι πρέπει να είναι πάντα φτιαγμένο και συγυρισμένο, με την κουβέρτα καλοστρωμένη. Ο δίσκος του φαγητού πρέπει να βρίσκεται πάντα δίπλα στο πορτάκι.

Το πορτάκι είναι το κέντρο του κυκλικού κόσμου. Το αγόρι το φοβάται και το λατρεύει σαν δύστροπη θεότητα. Το πορτάκι μπορεί να ανοίξει ξαφνικά ή να παραμείνει κλειστό για μέρες. Από το πορτάκι μπορεί να περάσουν φαγητό, καθαρά ρούχα και σκεπάσματα, βιβλία και μολύβια, ή να επιβληθούν τιμωρίες.

Το λάθος τιμωρείται πάντοτε. Για τα μικρά λάθη η τιμω-

ρία είναι η πείνα. Για τα πιο σοβαρά λάθη το κρύο ή η ανυπόφορη ζέστη. Μια φορά κόρωσε τόσο πολύ, ώστε έπαψε να ιδρώνει. Έπεσε στο τιμμένο νομίζοντας ότι πεθαίνει. Η συγχώρηση ήρθε όταν του έριξε παγωμένο νερό. Ήταν ξανά ο Γιος. Μπορούσε ξανά να πιει και να καθαρίσει τον κουβά, που από πάνω του βόμβιζαν σύννεφο οι μύγες. Η τιμωρία είναι σκληρή στον κυκλικό κόσμο. Ανελέητη και επακριβώς καθορισμένη.

Αυτό πίστευε πάντα, μέχρι που ανακάλυψε ότι ο κυκλικός κόσμος είναι ατελής. Ο κυκλικός κόσμος έχει μια ρωγμή. Μακριά όσο ο δείκτης του χεριού του, η ρωγμή άνοιξε στον τοίχο ακριβώς εκεί όπου το δοκάρι με τον κουβά χώνεται στο τιμμένο.

Το αγόρι δεν τόλμησε να την κοιτάξει από κοντά για εβδομάδες. Ήξερε ότι υπήρχε, ωθούσε τα όρια της επίγνωσής του, τον έκαιγε σαν φωτιά. Το αγόρι ήξερε πως ήταν Απαγορευμένο να κοιτάξει τη ρωγμή, γιατί στον κυκλικό κόσμο όλα αυτά που δεν επιτρέπονται ρητά απαγορεύονται. Αλλά μια νύχτα το αγόρι υπέκυψε στον ίδιο του τον εαυτό. Απειθάρχησε για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό — αν και ο χρόνος στον κυκλικό κόσμο του δεν ξεχωρίζει. Το έκανε προσεκτικά, αργά, με μελετημένες κινήσεις. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και καμώθηκε ότι έπεσε.

Ηλίθιο Κτήνος. Ανίκανο Κτήνος. Προσποιήθηκε ότι έπρεπε να ακουμπήσει στον τοίχο για να στηριχτεί και έφερε μόνο για μια στιγμή το αριστερό του μάτι σε επαφή με τη ρωγμή. Δεν είδε τίποτα, μόνο το σκοτάδι, αλλά η αποκοτιά της πράξης του το έκανε να ιδρώνει από φόβο για ώρες. Για ώρες περίμενε την τιμωρία και τον πόνο. Περίμενε το κρύο και την πείνα. Μα δε συνέβη τίποτα. Ήταν μια ασυνήθιστη έκπληξη. Εκείνες τις ώρες της αναμονής, που μετά έγιναν μια άγρυπνη νύχτα και μια πυρετώδης μέρα, το αγόρι κατάλαβε ότι δεν παρακολουθούνται όλα όσα κάνει. Δε ζυγίζονται και δεν κρίνονται όλα όσα κάνει. Δεν επιβραβεύονται ή δεν τιμωρούνται όλα όσα κάνει. Αισθάνθηκε χαμένο και μόνο, όπως είχε να

του συμβεί από τις πρώτες μέρες στον κυκλικό κόσμο, όταν ακόμα ήταν έντονη η ανάμνηση του Πριν, όταν οι τοίχοι δεν υπήρχαν και είχε ένα άλλο όνομα, διαφορετικό από το Κτήνος ή το Γιος. Το αγόρι ένιωσε τις βεβαιότητές του να συντρίβονται και γι' αυτό τόλμησε να κοιτάξει ξανά. Τη δεύτερη φορά κράτησε το μάτι του κολλημένο στη ρωγμή για σχεδόν ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο. Την τρίτη φορά για όσο κρατά μια ανάσα. Και είδε. Είδε το πράσινο. Είδε το γαλάζιο. Είδε ένα σύννεφο που έμοιαζε με γουρούνι. Είδε την κόκκινη σκεπή ενός σπιτιού.

Τώρα το αγόρι κοιτάζει ξανά, ισορροπώντας στις μύτες των ποδιών του, με τις παλάμες ακουμπισμένες στο παγωμένο τσιμέντο για να στηρίζεται. Υπάρχει κάτι έξω που κινείται, σ' ένα φως που το αγόρι φαντάζεται πως είναι αυτό της αυγής. Είναι μια σκοτεινή σιλουέτα, που γίνεται όλο και πιο μεγάλη καθώς πλησιάζει. Ξαφνικά το αγόρι καταλαβαίνει ότι κάνει το πιο σοβαρό λάθος, ότι διαπράττει το πιο ασυγχώρητο αμάρτημα.

Ο άντρας που περπατά στο λιβάδι είναι ο Πατέρας, κι εκείνος τον κοιτάζει. Λες και άκουσε τις σκέψεις του, ο Πατέρας επιταχύνει το βήμα του. Έρχεται σ' αυτόν.

Και κρατά ένα μαχαίρι.

II

Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Η ΦΡΙΚΗ ΑΡΧΙΣΕ ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ το απόγευμα ενός Σαββάτου στις αρχές Σεπτεμβρίου μ' έναν άντρα με σορτσάκι που κόντευε να ξεχειριαστεί στην προσπάθειά του να σταματήσει τα αυτοκίνητα. Ο άντρας είχε ένα τισέρτ περασμένο στο κεφάλι για να προστατεύεται απ' τον ήλιο, ενώ στα πόδια φορούσε ένα ζευγάρι ξεχαρβαλωμένες σαγιονάρες.

Κοιτάζοντάς τον καθώς έστριβε το τιμόνι προς την άκρη του επαρχιακού δρόμου, ο ηλικιωμένος αστυνομικός κατέταξε τον άντρα με το σορτσάκι στους «σαλταρισμένους». Μετά από δεκαεπτά χρόνια στην υπηρεσία και μερικές εκατοντάδες αλκοολικούς και άτομα σε παραλήρημα που είχε ηρεμήσει με το καλό ή με το άγριο, ήταν σε θέση να ξεχωρίζει τους σαλταρισμένους με τη μιά. Κι εκείνος εκεί είχε σαλτάρει, χωρίς καμιά αμφιβολία.

Οι δυο αστυνομικοί βγήκαν απ' το αυτοκίνητο και ο άντρας με το σορτσάκι κουλουριάστηκε ψελλίζοντας κάτι. Ήταν εξαντλημένος και αφυδατωμένος, και ο νεαρός αστυνομικός τού έδωσε λίγο νερό απ' το μπουκαλάκι που είχε στο πλάι της πόρτας του περιπολικού, αγνοώντας το αηδιασμένο βλέμμα του συναδέλφου του.

Σ' εκείνο το σημείο τα λόγια του άντρα με το σορτσάκι έγιναν κατανοητά.

«Έχασα τη γυναίκα μου» είπε. «Και τον γιο μου».

Ονομαζόταν Στέφανο Μαουτζέρι κι εκείνο το πρωινό είχε πάει να κάνει πικνίκ με την οικογένεια μερικά χιλιόμετρα παραπάνω, στην τοποθεσία Πρατόνι ντελ Βίβαρο. Είχαν φάει νωρίς κι εκείνος είχε πάρει έναν υπνάκο νανουρισμένος απ' το

αεράκι. Όταν ξύπνησε, η γυναίκα του και ο γιος του δεν ήταν πια εκεί.

Επί τρεις ώρες κινούνταν κυκλικά ψάχνοντας δίχως αποτέλεσμα, μέχρι που βρέθηκε να περπατά στην άκρη του επαρχιακού, στα πρόθυρα ηλίαςσης και εντελώς χαμένος. Ο ηλικιωμένος αστυνομικός, του οποίου οι βεβαιότητες είχαν αρχίσει να κλονίζονται, τον ρώτησε για ποιο λόγο δεν είχε πάρει τη γυναίκα του στο κινητό και ο Μαουτζέρι απάντησε ότι το είχε κάνει, αλλά έβγαινε ο αυτόματος τηλεφωνητής, μέχρι που ξεφορτίστηκε το τηλέφωνό του.

Ο ηλικιωμένος αστυνομικός έριξε στον Μαουτζέρι μια λιγότερο δύσπιστη ματιά. Από συζύγους που εξαφανίζονταν παίρνοντας μαζί τους τα παιδιά είχε κάνει μια ωραιότατη συλλογή, αν και καμιά δεν είχε παρατήσει τον άντρα της μέσα σ' ένα λιβάδι. Όχι ζωντανό τουλάχιστον.

Οι αστυνομικοί οδήγησαν τον Μαουτζέρι εκεί όπου άρχισαν όλα. Δεν υπήρχε κανείς. Οι υπόλοιποι εκδρομείς είχαν φύγει και το γκρίζο Fiat Bravo του ήταν το μόνο παρκαρισμένο αυτοκίνητο στον δρομάκο, σε μικρή απόσταση από ένα φούξια τραπεζομάντιλο με υπολείμματα φαγητού κι ένα κουκλάκι που παρίστανε τον Μπεν 10, έναν νεαρό ήρωα με τη δύναμη να μεταμορφώνεται σε διάφορα εξωγήινα τέρατα.

Κανονικά σ' εκείνο το σημείο ο Μπεν 10 θα μεταμορφωνόταν σε μια τεράστια μύγα και θα πετούσε πάνω από το Πρατόνι σε αναζήτηση των εξαφανισμένων, οι δύο αστυνομικοί όμως το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να τηλεφωνήσουν στο επιχειρησιακό κέντρο και να σημάνουν συναγερμό, με αποτέλεσμα να ξεκινήσει μια από τις πιο θεαματικές επιχειρήσεις αναζήτησης που παρακολούθησε το Πρατόνι τα τελευταία χρόνια.

Τότε ήταν που μπήκε στο παιχνίδι η Κολόμπα. Ήταν η πρώτη της μέρα στη δουλειά μετά από μακρόχρονη απουσία και ήταν, δίχως ίχνος αμφιβολίας, και μια από τις χειρότερες.

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣ γύρω απ' τα πράσινα μάτια των τριάντα δύο της χρόνων, η Κολόμπα δεν περνούσε απαρατήρητη με το μυώδες κορμί με τις φαρδιές πλάτες και το πρόσωπο με τα ψηλά και έντονα ζυγωματικά. Το πρόσωπο μιας πολεμίστριας, είχε πει κάποτε ένας εραστής της, που κάλπαζε καβάλα στα ξεσέλωτα άλογά της κι έκοβε το κεφάλι των εχθρών της με το γιαταγάνι. Εκείνη είχε γελάσει, προτού πηδήξει πάνω του και καβαλήσει εκείνον, κόβοντάς του την ανάσα. Τώρα όμως ένιωθε περισσότερο θύμα παρά πολεμίστρια, έτσι όπως καθόταν στην άκρη της μπανιέρας με το κινητό στο χέρι και κοιτούσε στην οθόνη που αναβόσβηνε το όνομα του Αλφρέντο Ρόβερε. Ήταν ο αστυνομικός διευθυντής της Διεύθυνσης Ασφαλείας της Ρώμης, επισήμως ακόμα το αφεντικό και μέντοράς της, και τηλεφωνούσε για πέμπτη φορά μέσα σε τρία λεπτά. Δεν απάντησε σε καμία κλήση του.

Η Κολόμπα ήταν ακόμα με το μπουρνούζι μετά το ντους, ήδη τρομερά καθυστερημένη για το φιλικό δείπνο στο οποίο είχε επιτέλους δεχτεί να παρευρεθεί. Από τότε που είχε βγει απ' το νοσοκομείο, το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου της το περνούσε μόνη. Ξεμύτιζε ελάχιστα απ' το σπίτι· έβγαινε κυρίως τα πρωινά, συχνά το ξημέρωμα, όταν φορούσε τη φόρμα και πήγαινε να τρέξει κατά μήκος του Τίβερη, που κυλούσε κάτω απ' τα παράθυρα του διαμερίσματός της, δυο βήματα απ' το Βατικανό.

Το τρέξιμο στο ανάχωμα του ποταμού ήταν μια άσκηση ετοιμότητας, γιατί εκτός από τις τρύπες έπρεπε να αποφεύγει

τις ακαθαρσίες των σκύλων και τα ποντίκια που ξεπετάγονταν απ' τους σωρούς των σπηδόμενων σκουπιδιών, αλλά την Κολόμπα δεν την ενοχλούσαν, όπως δεν την ενοχλούσαν και τα καυσάερια των αυτοκινήτων πάνω απ' το κεφάλι της. Αυτή ήταν η Ρώμη, και της άρεσε ακριβώς γιατί ήταν βρόμικη και κακιά, μολονότι οι τουρίστες αυτό δε θα το καταλάβαιναν ποτέ. Μετά το τρέξιμο, μέρα παρά μέρα, η Κολόμπα έκανε τα ψώνια της στο γωνιακό μίνι μάρκετ, που το δούλευαν δύο Σιναλέζοι, και τα Σάββατα πήγαινε μέχρι την Πιάτσα Καβούρ, όπου γέμιζε το καλάθι της από τους πάγκους με τα μεταχειρισμένα βιβλία, τα οποία διάβαζε στη διάρκεια της εβδομάδας, ανακατεύοντας κλασικούς, αστυνομικά και ροζ μυθιστορήματα, χωρίς να τελειώνει σχεδόν κανένα. Χανόταν στις πολύ μπερδεμένες πλοκές και βαριόταν με τις υπερβολικά απλοϊκές. Δεν κατάφερε να συγκεντρωθεί πραγματικά σε κάτι. Μερικές φορές είχε την εντύπωση πως όλα περνούσαν από πάνω της ξώφαλτσα.

Με εξαίρεση τους καταστηματαρχες, η Κολόμπα περνούσε μέρες ολόκληρες χωρίς να απευθύνει τον λόγο σε ψυχή ζώσα. Υπήρχε βέβαια η μητέρα της, αλλά εκείνην μπορούσε να την ακούει χωρίς να βγάζει μιλιά, κι έπειτα ήταν οι φίλοι και οι συνάδελφοι που καμιά φορά τής τηλεφωνούσαν ακόμα. Τις σπάνιες στιγμές αυτοσυνειδησίας της, η Κολόμπα ήξερε πως υπερέβαλλε. Γιατί το θέμα δεν ήταν πως ένιωθε καλά μόνη της —μια άσκηση στην οποία διέπρεπε πάντα—, αλλά ότι αδιαφορούσε για τον υπόλοιπο κόσμο. Ήξερε πως η αιτία ήταν αυτό που της είχε συμβεί, η Συμφορά, αλλά, όσο και αν προσπαθούσε, δεν ήταν σε θέση να τρυπήσει την αόρατη μεμβράνη που τη χώριζε από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ήταν κι αυτός ένας από τους λόγους για τους οποίους η Κολόμπα είχε πειστεί να αποδεχτεί την πρόσκληση εκείνο το βράδυ, αλλά το έκανε τόσο ανόρεχτα, που ήταν ακόμα εκεί προσπαθώντας να αποφασίσει τι να βάλει, ενώ οι φίλοι της θα είχαν φτάσει ήδη στο τρίτο απεριτίφ.

Περίμενε ώσπου το κινητό έπαψε να χτυπάει και μετά ξανάρχισε να χτενίζει τα μαλλιά της. Στο νοσοκομείο τής τα είχαν

κόφει πάρα πολύ κοντά, αλλά τώρα είχαν μεγαλώσει, είχαν φτάσει σχεδόν στο κανονικό τους μέγεθος. Την ώρα που η Κολόμπα παρατηρούσε ότι είχε βγάλει μερικές άσπρες τρίχες, χτύπησε το θυροτηλέφωνο. Έμεινε με τη βούρτσα στο χέρι για μερικά δευτερόλεπτα, ελπίζοντας να έχει γίνει κάποιος λάθος, αλλά το κουδούνι ξαναχτύπησε. Πήγε να κοιτάξει από το παράθυρο. Υπήρχε ένα περιπολικό παρκαρισμένο κάτω απ' το σπίτι της. Γαμώτο, σκέφτηκε αρπάζοντας το τηλέφωνο και σχηματίζοντας το νούμερο του Ρόβερε.

Εκείνος απάντησε στο πρώτο χτύπημα.

«Έφτασε το περιπολικό» είπε εν είδει χαιρετισμού.

«Ναι» είπε η Κολόμπα.

«Ήθελα να σου το πω, αλλά δεν απαντούσες στο τηλέφωνο».

«Έκανα ντους. Και έχω αργήσει για ένα δείπνο. Οπότε λυπάμαι, αλλά πείτε στον συνάδελφο να κάνει μεταβολή και όπισθεν».

«Και δε θες να μάθεις γιατί σου τον έστειλα;»

«Όχι».

«Εγώ θα σου πω έτσι κι αλλιώς. Θέλω να πας να κάνεις μια βόλτα στο Πρατόνι ντελ Βίβαρο».

«Τι έχει εκεί;»

«Δε θέλω να σου χαλάσω την έκπληξη».

«Μου κάνατε ήδη μία».

«Αυτή που σε περιμένει είναι πιο ενδιαφέρουσα».

Η Κολόμπα ξεφύσηξε.

«Αρχηγέ... είμαι σε άδεια. Ίσως δεν το θυμάστε».

Ο τόνος του Ρόβερε σοβάρεψε.

«Σου ζήτησα ποτέ τίποτα στη διάρκεια αυτής της περιόδου;»

«Όχι, ποτέ» παραδέχτηκε η Κολόμπα.

«Έκανα ποτέ τίποτα για να σε αναγκάσω να επιστρέφεις νωρίτερα ή να σε πείσω να μείνεις;»

«Όχι».

«Συνεπώς δεν μπορείς να μου αρνηθείς μια χάρη».

«Όχι, που να με πάρει, δεν μπορώ».

«Σε χρειάζομαι πραγματικά, Κολόμπα».

Από τον τόνο του κατάλαβε ότι μιλούσε ειλικρινά. Έμεινε σιωπηλή για μερικά δευτερόλεπτα. Ένωθε πως την είχε στριμώξει στη γωνία.

«Είναι απαραίτητο;» ρώτησε μετά.

«Προφανώς».

«Και δε θέλετε να μου πείτε περί τίνος πρόκειται».

«Δε θέλω να σε επηρεάσω».

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας».

«Λοιπόν; Ναι ή όχι;»

Είναι η τελευταία φορά, σκέφτηκε η Κολόμπα.

«Εντάξει. Αλλά πείτε στον συνάδελφο να πάφει να μου χτυπά το κουδούνι».

Ο Ρόβερε έκλεισε και η Κολόμπα έμεινε μερικές στιγμές να κοιτάζει το τηλέφωνο, κατόπιν ειδοποίησε τον καρτερικό αμφιτρώνα της ότι δε θα πήγαινε στο δείπνο, για να δεχτεί ελάχιστα πειστικές διαμαρτυρίες, και φόρεσε ένα ξεφτισμένο τζιν κι ένα φούτερ με στάμπα τα Angry Birds. Ήταν ρούχα που η Κολόμπα δε θα φορούσε ποτέ στη δουλειά και τα διάλεξε επίτηδες.

Πήρε τα κλειδιά από το έπιπλο στο χολ και με μια μηχανική κίνηση έλεγξε αν είχε δεμένη στη ζώνη της τη θήκη του περιστροφού. Τα δάχτυλά της συνάντησαν μόνο το κενό. Μεμιάς θυμήθηκε ότι το πιστόλι ήταν στην οπλαποθήκη από τη μέρα που διακομίστηκε στο νοσοκομείο, όμως η αίσθηση ήταν εξαιρετικά δυσάρεστη, λες και σκόνταψε σ' ένα σκαλί που δεν υπάρχει· για μια στιγμή γύρισε πίσω νοερά στην τελευταία φορά που είχε κάνει την κίνηση να πιάσει το πιστόλι και η συγκίνηση πυροδότησε μια κρίση πανικού.

Αμέσως οι πνεύμονές της σφάλισαν και το δωμάτιο γέμισε με σκιές σε γρήγορη κίνηση. Σκιές που ούρλιαζαν καθώς περνούσαν ξυστά απ' τους τοίχους και τα πατώματα, σκιές στις οποίες εκείνη δεν μπορούσε να εστιάσει το βλέμμα. Ήταν πάντα πέρα απ' το οπτικό της πεδίο, γίνονταν αντιληπτές μόνο με την άκρη του ματιού. Η Κολόμπα ήξερε πως δεν ήταν πραγματικές, την ίδια στιγμή όμως τις ένιωθε με κάθε ίνα του κορ-

μιού της. Της προκαλούσαν φόβο. Έναν φόβο τυφλό, απόλυτο, που της έκοβε την ανάσα και την έπνιγε. Αναζήτησε ψηλαφητά τη γωνία του επίπλου και χτύπησε επίτηδες πάνω της τη ράχη του χεριού της. Ο πόνος εξερράγη στα δάχτυλά της και ανέβηκε στο μπράτσο της σαν ηλεκτρική εκκένωση, αλλά εξαφανίστηκε πολύ γρήγορα. Τη χτύπησε ξανά, και ξανά, μέχρι που το δέρμα σε μια της άρθρωση σκίστηκε και η εκκένωση έθεσε πάλι σε λειτουργία τους πνεύμονές της, όπως ο απινιδωτής μια καρδιά που έχει πάθει έμφραγμα. Κούνησε σπασμωδικά τα χέρια παίρνοντας μια τεράστια ρουφηξιά αέρα και μετά ξανάρχισε να αναπνέει κανονικά. Οι σκιές διαλύθηκαν και ο φόβος έλιωσε σε κρύο ιδρώτα πάνω στον σβέρο της.

Ήταν ζωντανή, ήταν ζωντανή. Συνέχισε να το επαναλαμβάνει για πέντε λεπτά, γονατισμένη στο πάτωμα, μέχρι που η φράση άρχισε να αποκτά ένα νόημα.

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ, η Κολόμπα τσέκαρε την αναπνοή της για άλλα πέντε λεπτά. Είχαν περάσει μέρες από την τελευταία κρίση πανικού, εβδομάδες. Είχαν αρχίσει αμέσως αφότου βγήκε απ' το νοσοκομείο. Είχαν πει πως ήταν πιθανόν —ήταν μάλλον συνηθισμένο μετά από αυτό που της είχε συμβεί—, αλλά όταν της είχαν μιλήσει σχετικά εκείνη περίμενε λίγα τρέμουλα και αϋπνίες. Απεναντίας, η πρώτη κρίση ήταν σαν σεισμός που την είχε ταρακουνήσει, και η δεύτερη ακόμα πιο δυνατή. Είχε χάσει τις αισθήσεις της από έλλειψη οξυγόνου, πεπεισμένη ότι πέθαινε. Οι κρίσεις είχαν γίνει συχνές, τρεις ή και τέσσερις φορές τη μέρα. Ήταν αρκετός ένας θόρυβος ή μια μυρωδιά, όπως η δυσοσμία του καπνού, για να τις πυροδοτήσει.

Ο ψυχολόγος του νοσοκομείου τής είχε αφήσει ένα νούμερο για να του τηλεφωνήσει αν είχε ανάγκη υποστήριξης. Για την ακρίβεια, την είχε παρακαλέσει να το κάνει. Αλλά η Κολόμπα δεν είχε μιλήσει ούτε μαζί του ούτε με άλλους γι' αυτό που της συνέβαινε. Είχε βρει τον δρόμο της σ' έναν κόσμο αποτελούμενο ως επί το πλείστον από άντρες, πολλοί από τους οποίους θα την έβλεπαν με μεγαλύτερη ευχαρίστηση να κουβαλάει καφέδες αντί για πιστόλι, και είχε μάθει να κρύβει τις αδυναμίες και τις ατυχίες της απ' όλους. Κι έπειτα κάπου μέσα της πίστευε ότι το άξιζε. Μια τιμωρία για τη Συμφορά.

Ενώ περιποιούνταν την τραυματισμένη της άρθρωση, σκέφτηκε να ξαναπάρει τον Ρόβερε και να τον στείλει στον διάλογο, αλλά δεν μπόρεσε να το κάνει. Θα φρόντιζε να συντομέψει τη συνάντησή στο ελάχιστο, όσο χρόνο απαιτούσαν οι καλοί τρό-

ποι, και μετά θα γυρνούσε στο σπίτι και θα ταχυδρομούσε την επιστολή παραίτησης που κρατούσε φυλαγμένη σ' ένα συρτάρι της κουζίνας. Έπειτα θα σκεφτόταν τι θα έκανε με την υπόλοιπη ζωή της, ελπίζοντας να μη γίνει σαν εκείνους τους συνταξιούχους συναδέλφους που συνέχιζαν να τριγυρίζουν γύρω απ' το τμήμα για να νιώθουν ακόμα μέλη της οικογένειας.

Έξω είχε ξεσπάσει μια καταιγίδα που τράνταζε, θαρρείς, την πλάση. Η Κολόμπα φόρεσε ένα αντιανεμικό πάνω απ' το φούτερ και βγήκε.

Το περιπολικό το οδηγούσε ένας νεαρός που βγήκε στη βροχή για να τη χαιρετήσει.

«Αστυφύλακας Αλμπέρτι Μάσσιμο, κυρία Καζέλλι».

«Μπες μέσα μη βραχείς» είπε εκείνη, μπαίνοντας με τη σειρά της στη θέση του συνοδηγού.

Μερικοί γείτονες, προστατευμένοι κάτω απ' τις ομπρέλες τους, παρακολουθούσαν τη σκηνή με περιέργεια. Είχε μετακομίσει πρόσφατα σ' εκείνη την πολυκατοικία και δεν ήξεραν όλοι τι επάγγελμα έκανε. Ίσως κανείς, μια και οι κουβέντες που αντάλλασσε μαζί τους ήταν λιγοστές.

Για την Κολόμπα το περιπολικό ήταν σαν τη μυρωδιά του σπιτιού: Η αντανάκλαση του φάρου στο παρμπρίζ, η συχνότητα του ασυρμάτου, οι κολλημένες στα σκίαστρα φωτογραφίες των καταζητούμενων ήταν σαν πρόσωπα οικεία που είχε να δει πάρα πολύ καιρό. Είσαι πραγματικά έτοιμη να παραιτηθείς; αναρωτήθηκε. Όχι, δεν ήταν. Αλλά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

Ο Αλμπέρτι ενεργοποίησε τη σειρήνα και πήρε τον δρόμο για τον προορισμό τους.

Η Κολόμπα ξεφύσηξε.

«Σβήσ' την» είπε. «Δε βιαζόμαστε».

«Έχω διαταγή να κάνω γρήγορα, κυρία» απάντησε ο Αλμπέρτι, ωστόσο υπάκουσε.

Ήταν ένας νεαρούλης γύρω στα είκοσι πέντε, με ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα και ανεπαίσθητες φακίδες. Ανέδιδε μια μυρωδιά από λοσιόν για μετά το ξύρισμα, που η Κολόμπα βρήκε

ευχάριστη, αν και ακατάλληλη για εκείνη την ώρα. Ίσως ο Αλμπέρτι να είχε μαζί του κανένα μπουκαλάκι και να είχε ψεκαστεί για να της κάνει καλή εντύπωση. Αλλά και η στολή του ήταν πολύ περιποιημένη και καθαρή.

«Είσαι καινούριος;» τον ρώτησε.

«Τελείωσα τη σχολή πριν από έναν μήνα, κυρία, μετά από εθελοντική θητεία ενός έτους. Είμαι από τη Νάπολη».

«Αργά ξεκίνησες».

«Αν δεν περνούσα στον διαγωνισμό πέρυσι, θα ήμουν πια πολύ μεγάλος. Στο τσακ τα κατάφερα».

«Καλή επιτυχία» μουρμούρισε εκείνη.

«Κυρία, μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Ορίστε».

«Πώς γίνεται να μπει κανείς στην Ασφάλεια;»

Η Κολόμπα έκανε έναν μορφασμό. Σχεδόν όλοι οι αστυνομικοί των περιπολικών ήθελαν να περάσουν στην Ασφάλεια.

«Κατόπιν υπόδειξης. Κάνε αίτηση στον ανώτερό σου και παρακολούθησε ένα τμήμα της Δικαστικής Αστυνομίας. Αλλά, αν καταφέρεις να μπεις, να θυμάσαι ότι δεν είναι τόσο διασκεδαστικό όσο φαντάζεσαι. Θα πρέπει να ξεχάσεις το ρολόι».

«Μπορώ να ρωτήσω πώς τα καταφέρατε εσείς;»

«Μετά τον διαγωνισμό στο Μιλάνο υπηρέτησα δύο χρόνια στο τμήμα κι έπειτα στη Δίωξη Ναρκωτικών στο Παλέρμο. Όταν ο αρχηγός Ρόβερε ανέβηκε στη Ρώμη πριν από τέσσερα χρόνια, ήρθα μαζί του ως βοηθός του».

«Στο Ανθρωποκτονιών».

«Θα σου δώσω μια συμβουλή, μην το λες Ανθρωποκτονιών αν δε θες να πάρουν χαμπάρι όλοι ότι είσαι πιγκουίνος». «Πιγκουίνους» ονόμαζαν τους καινούριους αστυνομικούς. «Έτσι το λένε στις τηλεταινίες. Είναι το τρίτο τμήμα της Διεύθυνσης Ασφαλείας, η Υποδιεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής, ΟΚ;»

«Συγγνώμη, κυρία» είπε ο Αλμπέρτι. Και καθώς κοκκίνισε οι φακίδες του έγιναν πιο έντονες.

Η Κολόμπα είχε μπουχτίσει να μιλάει για τον εαυτό της.

«Πώς και σε έστειλαν περιπολία μόνο σου;»

«Κανονικά είμαι στο περιπολικό μαζί με έναν ηλικιωμένο συνάδελφο, αλλά προσφέρθηκα εθελοντικά για τις έρευνες, κυρία. Ήμασταν εγώ και ο συνάδελφός μου που βρήκαμε τον Μαουτζέρι σήμερα στον επαρχιακό δρόμο».

«Έχε υπόψη σου ότι δεν έχω ιδέα για τι διάλογο μιλάς».

Ο Αλμπέρτι ανταποκρίθηκε, κι έτσι η Κολόμπα έμαθε για τους εξαφανισμένους εκδρομείς και τον τύπο με το σορτσάκι.

«Στην πραγματικότητα δεν έκανα καμία έρευνα. Πήγα στην κατοικία τους κι έμεινα εκεί φρουρός» κατέληξε ο Αλμπέρτι.

«Στο σπίτι της οικογένειας;»

«Μάλιστα. Αν η σύζυγος το έσκασε, δεν πήρε τίποτα μαζί της».

«Οι γείτονες τι λένε;»

«Τίποτα χρήσιμο, κυρία, μόνο ένα σωρό φλυαρίες» είπε ο Αλμπέρτι και χαμογέλασε ξανά. Το γεγονός ότι δεν πάσχιζε να έχει σκληρό ύφος, όπως έκαναν συνήθως οι πιγκουίνοι, ήταν ένα σημείο υπέρ του.

Άθελά της χαμογέλασε και η Κολόμπα και σχεδόν την πόνησε το πρόσωπο — τόσο πολύ είχε ξεσυνηθίσει.

«Πού πάμε;»

«Ο συντονισμός των ερευνών γίνεται στο Ιππικό Κέντρο του Βίβαρο. Είμαστε εμείς, οι καραμπινιέροι, οι πυροσβέστες και η πολιτική προστασία. Κι ένα κάρο πολίτες που κάνουν φασαρία και μόνο φασαρία. Η φήμη κυκλοφόρησε».

«Πάντα κυκλοφορεί» είπε η Κολόμπα δυσανεστημένη.

«Υπήρξε κάποια κινητικότητα πριν από τρεις ώρες. Είδα δύο Defender να ξεκινούν για το Μόντε Κάβο με αξιωματικούς κι έναν δικαστικό. Τον κύριο Ντε Άντζελις. Τον γνωρίζετε;»

«Ναι» — και δεν τον συμπαθούσε. Του εισαγγελέα Φράνκο ντε Άντζελις του άρεσε πάντα να φιγουράρει στο τέλος στις εφημερίδες. Του έμεναν κάνα δυο χρόνια για να βγει στη σύνταξη και όλοι έλεγαν ότι είχε βλέψεις για το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο και ότι θα έκανε το παν για να πετύχει τον σκοπό του. «Πόσο απέχει το Μόντε Κάβο από εκεί που έκαναν το πικνίκ;» ρώτησε.

«Δύο χιλιόμετρα από τα δάση, δέκα από τον δρόμο. Θέλετε να δείτε το ενημερωτικό σημείωμα; Υπάρχει μια εκτύπωση στο ταμπλό».

Η Κολόμπα την πήρε. Περιείχε και δύο φωτογραφίες των εξαφανισμένων, παρμένες απ' το Facebook. Η Λουτσία Μπαλέστρι είχε μαύρα κατσαρά μαλλιά και έδειχνε μεγαλύτερη από τα τριάντα εννιά της χρόνια. Το παιδί ήταν ένας χοντρομπαλάς με πατομπούκαλα. Τον είχαν φωτογραφίσει καθισμένο στο θρανίο του στο σχολείο, αλλά δεν κοιτούσε τον φακό. Εξίμισι χρόνων. Τον έλεγαν Λούκα.

«Αν κατέληξαν στο Μόντε Κάβο, τότε αυτός και η μητέρα του διέσχισαν μεγάλη απόσταση περπατώντας. Και κανείς δεν τους είδε, σωστά;»

«Αυτό ξέρω εγώ».

Η βροχή ξανάρχισε να τους σφυροκοπά και η ροή της κυκλοφορίας επιβραδύνθηκε απότομα, όμως με τον φάρο έσχιζαν τα αυτοκίνητα όπως ο Μωυσής τα νερά κι έφτασαν στον κόμβο του Βελλέτρι σε μισή ώρα. Η Κολόμπα παρατήρησε το σουρτα φέρτα από υπηρεσιακά αυτοκίνητα και βανάκια της πολιτικής προστασίας, που έγιναν μια συμπαγής μάζα μόλις φάνηκε η περίφραξη του Ιππικού Κέντρου. Ήταν ένα συγκρότημα από μονώροφα κτίσματα, παραμελημένα, χτισμένα γύρω από μια πίστα για τροχασμό.

Διέσχισαν σημειωτόν τον περιφερειακό, που είχε μπλοκάρει από περιπολικά, ιδιωτικά οχήματα, πούλμαν των καραμπινιέρων, ασθενοφόρα και πυροσβεστικά. Υπήρχαν και τα κινητά στούντιο δύο τηλεοπτικών σταθμών, με τη δορυφορική κεραία τους στην οροφή, και μια φορητή κουζίνα με ρόδες, από την οποία έβγαινε πυκνός καπνός. Λείπουν μόνο οι πάγκοι και η σκοποβολή, σκέφτηκε η Κολόμπα.

Ο Αλμπέρτι σταμάτησε πίσω από ένα τροχόσπιτο.

«Φτάσαμε, κυρία» είπε. «Ο κύριος Ρόβερε σας περιμένει στην αίθουσα επιχειρήσεων».

«Εσύ έχεις ήδη πάει εκεί;» ρώτησε η Κολόμπα.

«Ναι, κυρία».

«Τότε συνόδεψέ με για να μη χάνουμε χρόνο».

Ο Αλμπέρτι τράβηξε το χειρόφρενο και προηγήθηκε για να της δείξει τον δρόμο ανάμεσα στα κτίρια που έμοιαζαν έρημα. Η Κολόμπα άκουσε τα χλιμιντρίσματα των αλόγων πέρα απ' τις μάντρες και ευχήθηκε να μη βρεθεί μπροστά σε κάποιο αφηνιασμένο από την καταιγίδα.

Ο προορισμός τους ήταν ένα από τα σπιτάκια που φρουρούσαν δύο ένστολοι, οι οποίοι χαιρέτησαν τον Αλμπέρτι μ' ένα νεύμα και αγνόησαν την ίδια περνώντας τη για πολίτη.

«Περίμενε εδώ» είπε εκείνη και, χωρίς να χτυπήσει, άνοιξε μια πόρτα πάνω στην οποία ένα κομμάτι χαρτί έγραφε «KPA-TIKH AΣTΓYNOMIA — MΠAINETE MONO AΦOY ΣAΣ ANAΓTEILOYN».

Το δωμάτιο ήταν ένα παλιό αρχείο με μεταλλικούς φωριαμούς παραταγμένους κατά μήκος των τοίχων. Μισή ντουζίνα αστυνομικοί με στολή και πολιτικά κάθονταν σε τέσσερα μεγάλα κεντρικά γραφεία, τηλεφωνώντας ή μιλώντας στον ασύρματο. Η Κολόμπα εντόπισε τον Αλφρέντο Ρόβερε, όρθιο μπροστά σ' έναν χάρτη απλωμένο σ' ένα από τα γραφεία. Ήταν ένας άντρας μικρού αναστήματος γύρω στα εξήντα, με αραιά γκριζα μαλλιά χτενισμένα με προσοχή προς τα πίσω. Η Κολόμπα πρόσεξε ότι τα παπούτσια και οι κάλτσες του ήταν λασπωμένα μέχρι τη μέση της γάμπας.

Ο αστυνομικός που καθόταν πλάι στην είσοδο σήκωσε το βλέμμα και την αναγνώρισε.

«Κυρία Καζέλλι!» αναφώνησε ενώ σηκωνόταν όρθιος.

Η Κολόμπα δε θυμόταν το όνομά του, μόνο τον κωδικό Άργχο 03 που χρησιμοποιούσε όταν είχε βάρδια στα κεντρικά. Όλοι οι παριστάμενοι την κοίταξαν διακόπτοντας για μια στιγμή τις συνομιλίες.

Η Κολόμπα πιέστηκε να χαμογελάσει κι έκανε ένα νεύμα με το χέρι, καλώντας τους όλους να γυρίσουν στις δουλειές τους.

«Μην ενοχλείστε, σας παρακαλώ».

Ο Άργχο της έσφιξε το χέρι.

«Πώς είστε, κυρία; Μας λείψατε».

«Εσείς πάλι όχι» προσποιήθηκε εκείνη ότι αστειευόταν.

Ο Άργκο γύρισε στο τηλέφωνο και γρήγορα ξανάρχισε το βουητό απ' τις συζητήσεις. Από αυτά που έλεγαν, η Κολόμπα κατάλαβε ότι είχαν στήσει σημεία ελέγχου κατά μήκος του επαρχιακού. Περίεργο. Δε συνηθιζόταν κάτι τέτοιο σε περιπτώσεις εξαφάνισης.

Στο μεταξύ ο Ρόβερε είχε πάει κοντά της. Της έσφιξε ευγενικά τους ώμους, κοιτάζοντάς τη στα μάτια. Η ανάσα του μύριζε τσιγάρο.

«Σε βλέπω καλά, Κολόμπα. Αλήθεια».

«Ευχαριστώ, κύριε» απάντησε εκείνη, σκεφτόμενη αντίθετα ότι τον έβρισκε γερασμένο και κουρασμένο. Είχε σακούλες κάτω απ' τα μάτια και μακριά γένια. «Τι συμβαίνει;»

«Περιέργεια;»

«Ούτε κατά διάνοια. Αλλά μια και είμαι εδώ...»

«Σε λίγο θα δεις» είπε εκείνος πιάνοντάς την από το μπράτσο και σπρώχνοντάς την προς την πόρτα. «Ας βρούμε ένα αυτοκίνητο».

«Το δικό μου περιμένει στην είσοδο».

«Όχι, χρειαζόμαστε τζίπ».

Βγήκαν και ο Αλμπέρτι, που ήταν ακουμπισμένος στον τοίχο, στάθηκε αυτομάτως προσοχή.

«Ακόμα εδώ είσαι;» ρώτησε ο Ρόβερε.

«Εγώ του είπα να μείνει» είπε η Κολόμπα. «Ηλπιζα να γυρίσω γρήγορα».

«Ξέρεις να οδηγείς τζίπ;» ρώτησε ο Ρόβερε τον Αλμπέρτι.

«Μάλιστα, κύριε».

«Πήγαινε στην είσοδο και βρες ένα, σε περιμένουμε εδώ» διέταξε ο Ρόβερε.

Ο Αλμπέρτι έτρεξε έξω. Ο Ρόβερε άναψε ένα τσιγάρο, παρά την πινακίδα που απαγόρευε το κάπνισμα.

«Θα πάμε στο Μόντε Κάβο;» ρώτησε η Κολόμπα.

«Προσπαθώ να μη σου πω τίποτα, κι εσύ εκεί» απάντησε εκείνος.

«Νομίζατε πως δε θα μιλούσα με τον οδηγό;»

«Θα μου άρεσε».

«Και τι υπάρχει εκεί;»

«Θα το δεις με τα μάτια σου».

Ένα Defender πλησίασε με την όπισθεν στην αυλή, αποφεύγοντας παρά τρίχα μια μοτοσικλέτα της Τροχαίας.

«Καιρός ήταν».

Ο Ρόβερε πήρε απ' το χέρι την Κολόμπα για να την οδηγήσει έξω. Εκείνη ξέφυγε απ' τη λαβή του.

«Βιαζόμαστε;»

«Ναι, σε μία ώρα ή και λιγότερο δε θα είμαστε πια ευπρόσδεκτοι εκεί».

«Γιατί;»

«Στοιχηματίζω ότι θα το βρεις μόνη σου».

Ο Ρόβερε άνοιξε την πόρτα. Η Κολόμπα δεν μπήκε.

«Σκέφτομαι σοβαρά να γυρίσω στο σπίτι, κύριε» είπε. «Τα αινίγματα δε μου άρεσαν ούτε όταν ήμουν μικρή».

«Ψεύτρα. Τότε θα διάλεγες άλλο επάγγελμα».

«Αυτό σκοπεύω να κάνω».

Εκείνος αναστέναξε.

«Είσαι αποφασισμένη;»

«Δε θα μπορούσα να είμαι περισσότερη».

«Θα το συζητήσουμε αυτό αργότερα. Εμπρός, μπες».

Η Κολόμπα γλίστρησε παραδομένη στο πίσω κάθισμα.

«Μπράβο» είπε ο Ρόβερε και κάθισε μπροστά.

Ακολουθώντας τις υποδείξεις του Ρόβερε, πήραν από το Ιππικό Κέντρο τον επαρχιακό του Βίβαρο και, σε λιγότερο από πέντε χιλιόμετρα, έπιασαν τη Βία ντέι Λάγκι, μέχρι που συνάντησαν την εθνική για το Ρόκκα ντι Πάπα. Προσπέρασαν τα τελευταία σπίτια και μια ταβέρνα, όπου μια μικρή παρέα αστυνομικών έπιναν καφέ και κάπνιζαν κάτω απ' την πέργκολα. Ήταν λες και οι πολίτες είχαν όλοι τρυπώσει στις φωλιές τους κι είχαν απομείνει μονάχα στολές και στρατιωτικά οχήματα. Διάνυσαν άλλο ένα χιλιόμετρο και πήραν τον δρόμο που ανηφόριζε προς το Μόντε Κάβο.

Όταν σταμάτησαν, στο σημείο δεν υπήρχε κανείς άλλος. Πέρα από τα δέντρα στο τέρμα του μονοπατιού, η Κολόμπα διέκρινε ακαθόριστα τη λάμψη απ' τους προβολείς που έσκιζαν το σκοτάδι.

«Από εδώ πρέπει να πάμε με τα πόδια, το μονοπάτι είναι πολύ στενό» είπε ο Ρόβερε. Άνοιξε το πορτομπαγκάζ και πήρε δυο φακούς.

«Πρέπει να ψάξω για κρυμμένα χαρτάκια;»

«Δε θα 'ταν άσχημα να μας άφηναν καμιά φορά τόσο απλές ενδείξεις, ψέματα;» είπε ο Ρόβερε δίνοντάς της έναν φακό.

«Ενδείξεις για ποιο πράγμα;»

«Υπομονή».

Μπήκαν στο μονοπάτι, που πλαisiωνόταν και στις δυο του πλευρές από δέντρα, τα κλαδιά των οποίων μπλέκονταν σχηματίζοντας κάτι σαν πράσινο διάδρομο. Η σιωπή ήταν σχεδόν απόλυτη τώρα που είχε σταματήσει η βροχή, και ήταν έντονη η μυρωδιά του βρεγμένου και των σάπιων φύλλων, που στο μυαλό της Κολόμπα ήταν συνδεδεμένη με τα μανιτάρια από τότε που, κοριτσάκι ακόμα, πήγαινε να μαζέψει μ' έναν θείο της που είχε πεθάνει από χρόνια. Δεν κατάφερε να θυμηθεί αν βρήκαν ποτέ.

Ο Ρόβερε άναψε άλλο ένα τσιγάρο, αν και ήδη ανάσαινε με κόπο από την προσπάθεια που κατέβαλλε για να προχωρά.

«Αυτή είναι η Ιερά Οδός» είπε.

«Δηλαδή;» ρώτησε η Κολόμπα.

«Είναι ένας δρόμος που οδηγούσε σ' έναν ρωμαϊκό ναό. Βλέπεις; Σώζεται ακόμα η αρχική πλακόστρωση» είπε ο Ρόβερε, δείχνοντας με τη δέσμη φωτός του φακού τις πλάκες από γκρίζο βασάλτη που είχαν φθαρεί απ' τον χρόνο. «Μία από τις ομάδες έρευνας πήρε αυτό το μονοπάτι πριν από τρεις ώρες και το διέσχισε μέχρι το ξάγναντο».

«Ποιο ξάγναντο;»

Ο Ρόβερε έδειξε με τον φακό προς τη σειρά των δέντρων μπροστά τους.

«Εκεί πίσω».

Η Κολόμπα έσκυψε το κεφάλι και πέρασε κάτω απ' τα μπλεγμένα κλαδιά για να βρεθεί σε μια φαρδιά, πέτρινη αναβαθμίδα φραγμένη με μια μεταλλική μπάρα. Το ξάγναντο έβλεπε σ' ένα ξέφωτο καμιά δεκαριά μέτρα πιο κάτω, στη μέση του οποίου ορθώνονταν πεύκα και πουρνάρια. Ανάμεσα στο δρομάκι και τα δέντρα ήταν παρκαρισμένα δύο Defender κι ένα φορτηγό που η αστυνομία χρησιμοποιούσε για τη μεταφορά του τεχνικού υλικού. Ακούγονταν το μουγκρητό της γεννήτριας ντίζελ των προβολέων και η ηχώ από τις φωνές.

Ο Ρόβερε πήγε κοντά της ασθμαίνοντας σαν ατμομηχανή.
«Η ομάδα σταμάτησε εδώ. Τυχαία τα είδαν».

Η Κολόμπα έστρεψε τον φακό πέρα απ' το ξάγναντο, ακολουθώντας την υπόδειξη του Ρόβερε.

Υπήρχε μια φωτεινή αντανάκλαση πάνω σ' έναν μοναχικό βράχο στην άκρη του σκοταδιού, που στην αρχή τής φάνηκε σαν πλαστική σακούλα πιασμένη σ' έναν θάμνο. Εστιάζοντας με τον φακό, συνειδητοποίησε ότι επρόκειτο για ένα ζευγάρι παπούτσια γυμναστικής, σε άσπρο και μπλε, που περιστρέφονταν αργά γύρω απ' τον εαυτό τους έτσι όπως κρέμονταν απ' τον θάμνο. Ακόμα και από εκείνη την απόσταση κατάλαβε ότι ήταννούμερο είκοσι εννιά ή τριάντα το πολύ, δηλαδή παιδικά.

«Έπεσε από εδώ το παιδί;» ρώτησε η Κολόμπα.

«Κοίτα καλύτερα».

Η Κολόμπα το έκανε και αντιλήφθηκε ότι τα παπούτσια δεν είχαν πιαστεί στον θάμνο, ήταν δεμένα με τα κορδόνια. Γύρισε να κοιτάξει τον Ρόβερε.

«Κάποιος τα έβαλε εκεί».

«Ναι. Και αυτό ώθησε την ομάδα να κατέβει. Πέρνα από εδώ» είπε δείχνοντας το δρομάκι. «Αλλά πρόσεχε γιατί είναι απότομο. Ένας συνάδελφος στραμπούλισε τον αστράγαλό του».

Ο Ρόβερε προηγήθηκε και η Κολόμπα τον ακολούθησε, νιώθοντας παρά τη θέλησή της περιέργεια. Ποιος είχε βάλει εκεί τα παπούτσια; Και γιατί;

Μια ξαφνική ριπή του αέρα τής πιτσίλισε το πρόσωπο με

σταγόνες βροχής και η Κολόμπα τινάχτηκε, νιώθοντας τους πνεύμονές της να σφίγγονται. Φτάνει για σήμερα με τις κρίσεις, ναι; είπε στον εαυτό της. Όταν γυρίσω στο σπίτι, θα πάθω μια ωραιότατη κρισάρα και ίσως ρίξω και κάνα κλάμα. Αλλά όχι τώρα, σε παρακαλώ. Δεν ήξερε με ποιον μιλούσε. Ήξερε μόνο ότι η ατμόσφαιρα εκείνου του μέρους άρχιζε να της τσιτώνει τα νεύρα και ότι ήθελε να φύγει το συντομότερο δυνατό. Πέρασαν τη συστάδα των δέντρων και βρέθηκαν σ' ένα απόκρημνο ανάχωμα όπου φύτεωναν πυκνά χαμόκλαδα και βάτα, σπαρμένο με μεγάλους βράχους τοποθετημένους ημικυκλικά. Γύρω από έναν απ' αυτούς ήταν μαζεμένα καμιά δεκαριά άτομα, ανάμεσα στα οποία ο Φράνκο ντε Άντζελις και ο υποδιευθυντής Μάρκο Σαντίνι της Κεντρικής Ανακριτικής Υπηρεσίας. Δυο τύποι με λευκή στολή φωτογράφιζαν κάτι στη βάση του βράχου που η Κολόμπα δεν μπορούσε να δει. Στο μπροστινό μέρος της ποδιάς τους υπήρχαν τα αρχικά της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών και η Κολόμπα κατάλαβε τα πάντα, ξαφνικά, αν και κατά βάθος το ήξερε απ' την αρχή. Εκείνη δεν ασχολούνταν με εξαφανίσεις, εκείνη ασχολούνταν με δολοφονίες. Πλησίασε. Ο βράχος έριχνε μια σκούρα, αιχμηρή σκιά σε μια μορφή κουβαριασμένη στο έδαφος. Κάνε να μην είναι το παιδί, σκέφτηκε η Κολόμπα. Η παράκλησή της εισακούστηκε.

Το πτώμα ήταν της μητέρας.

Είχε αποκεφαλιστεί.